

zástupcem státního výzkumného ústavu rybářského a hydrobiologického a to za účelem zjištění znečišťování řeky Turce, usque Váhu odpadními vodami ze st-lčiny továrny na celulosu v T., tedy v řízení, jež nemá s vodoprávním povolením čistící stanice továrny »Slovenka« co činiti. Již proto nemohou případné výsledky šetření právě zmíněného míti pro vodoprávní řízení povolovací podstatného významu. Je sice pravda, že zmíněný zástupce státního výzkumného ústavu při této příležitosti také mimochodem zkoumal, zdali by i odpadní vody z továrny »Slovenka«, jejichž množství odhadl na 10 sek. l, mohly míti nějaký vliv na jakost vody. Avšak posudek tento již podle svého obsahu není odborným zjištěním množství odpadních vod z továrny »Slovenka«. Nemůže tedy tento posudek býti způsobilým protidůkazem proti zjištění obsaženému v odborném posudku min. prací, založeném na obsahu nádob užívaných pro barvení a praní v továrně »Slovence«. Výtka stížnosti, že předpoklad nař. rozhodnutí o množství odpadních vod z této továrny je v rozporu se spisy, je tedy zcela lichá.

V další své námitce vytýká stížnost nař. rozhodnutí vnitřní rozpor, jež vidí v tom, že žal. úřad jednou připouští, že menší část odpadních vod z továrny »Slovenka« bude škodlivá, po druhé však konstatuje nezávadnost těchto vod. Ve skutečnosti však není v nař. rozhodnutí tohoto rozporu. Neboť nař. rozhodnutí označuje (na str. 6) za škodlivé jen první prací vody po barvení sirným barvivem a v podmínce č. 8 stanoví, že prvá prací voda po odbarvení tkanin v sirných barvivech musí, dříve než se vypustí do čistící stanice, býti učiněna neškodnou přidáním roztoku zelené skalice. Za nezávadné označuje pak nař. rozhodnutí odpadní vody jen podmíněčně, to jest bude-li šetřeno podmínek pro úpravu čistící stanice úřadem předepsaných.

Pokud se posléze stížnost obrací proti konstatování žal. úřadu, že st-lka nepopřela správnost posudku min. prací a dále posudku úředního znalce zem. úřadu při slyšení stran dne 10. února 1932 podaného, jde o okolnost právně bezvýznamnou, neboť nezáleží na tom, zda strana správnost znaleckých posudků jí nepřiznivých popírá či připouští. Význam by mohlo míti jen, kdyby se st-lce bylo podařilo tyto znalecké posudky vyvrátiti. Toho však ani stížnost sama netvrdí. Že a proč posudek, podaný zástupcem státního ústavu rybářského a hydrobiologického při šetření konaném za účelem zcela jiným, nemůže v žádném směru býti způsobilým protidůkazem proti znaleckému posudku, na němž nař. rozhodnutí spočívá, bylo již svrchu vyloženo.

K poznámce stížnosti, že rozhodující úřad jest s hlediska zájmu veřejného povinen podrobiti své kritice i znalecké posudky odpůrcem nepopřené, stačí podotknouti, že není věcí strany, aby před nss-em hájila zájmů veřejných.

Č. 11.813.

Vodní právo. — Řízení správní. — Řízení před nss-em : I. Kdo je účastníkem vodoprávního řízení konsensního? — II. Působnost obce v oboru policie zdravotní sama o sobě nezakládá pro obec postavení strany v tomto řízení.

(Nález ze dne 27. března 1935 č. 8017/33.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 327/20, 10.964/33.

Věc: Město O. proti ministerstvu zemědělství o zásobování dráhy vodou.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Ředitelství státních drah v Olomouci udělil zem. úřad v Brně ve smyslu § 86 mor. vod. zák. z 28. srpna 1870 č. 65 z. z. vodoprávní povolení k odběru vody z řeky Moravy a zamítl jako neodůvodněné námitky hlav. města Olomouce, jimiž bylo vytýkáno, že stav vody v řece Moravě, zejména v době sucha, je nápadně nízký a ohrožuje zdravotní stav zastavěného okolí města a také zájmy estetické trpí nízkým stavem vody v hustě zastavěné části města podél vodního toku.

Odvolání městem Olomoucem z tohoto rozhodnutí podané, v němž byly uplatňovány veřejné zájmy zdravotní, zamítlo min. zeměd. pro nedostatek legitimace, poněvadž hájiti veřejný zájem jsou povolány podle § 79 úvod a ad c) a § 81 mor. vod. zák. výlučně vodoprávní úřady samy, kdežto obec je oprávněna uplatňovati jen svá subjektivní práva.

Do tohoto rozhodnutí podána jest stížnost pro porušení zák. k nss-u, jenž o ní uvažil toto:

Stížnost města Olomouce vyvozuje z ustanovení § 28 bodu 2 a 3 obec. zřiz. a § 64 bodu 5 svého obecního statutu (č. 18/1862 z. z. mor.), podle nichž policie zdravotní náleží do samostatného oboru působnosti obce, že obec jest ve smyslu §§ 82 a 83 zák. o pr. vod. účastníkem v řízení vodoprávním a že má proto i právo námitek proti vodoprávnímu projektu a právo na odvolání proti udělenému vodoprávnímu konsensu. Stížnost dovolává se pro sebe též nálezu býv. ss-u Budw. 4376 A. Jediným předmětem sporu jest otázka legitimace obce k instančnímu oprávněnému prostředku na ochranu zdravotního zájmu veřejného. Nss nemohl však vývodům stížnosti přisvědčiti a stěžující si obci spornou legitimaci přiznati.

Z ustanovení §§ 82, 83, 84 a 87 zák. o vod. právu č. 65/1870 z. z. mor. vyplývá, že postavení procesní strany v konsensním řízení vodoprávním přísluší účastníkům. Pojem »účastníků« není sice v zákoně výslovně vymezen, ale z ustanovení § 78 lit. d), § 82 odst. 1, § 84 odst. 1 a j. lze vyčísti, že zákon má na mysli oprávněnce vodní a jiné zájemníky, jejichž práva jsou zamýšleným podnikem dotčena (§ 78 lit. d), do jejichž práv zamýšleným podnikem může býti zasaženo (§ 82 odst. 1), jejichž práva jsou takové povahy, že je možno újmu, kterou podnikem vodoprávním utrpí, vyrovnati odškodněním (§ 84 odst. 1, § 87 odst. 1). Proto také byli judikaturou ss-u zpravidla uznáváni za účastníky řízení vodoprávního jen ti, jejichž práva jsou bezprostředně neb prostředně podnikem dotčena, tedy ti, kdož sami mají práva vodní nebo jiná oprávnění (srov. Budw. A 1075, 1450, 5120 a j.). Úřední příslušnost stěžující si obce ve věcech policie zdravotní, založenou ustanovením § 64 bod 5 jejího obecního statutu, nelze však klásti do jedné řady s právy, jež mohou býti vodoprávním podnikem dotčena, třeba že jde o příslušnost spadající do oboru samostatné působnosti obce. Neboť právo obce na příslušnost mohlo by býti dle své povahy dotčeno jen aktem, jímž se obci příslušnost jejího samostatného oboru působnosti upírá nebo do ní nezákonným způsobem zasahuje. Než nehledě k tomu, že policie zdra-

votní podle zák. č. 332/1920 Sb. (srv. zejm. §§ 1, 14, 15) nenáleží již k samostatné působnosti obce, nemohlo ani před účinností tohoto zák. býti rozhodnutím vodoprávního úřadu, jímž se udílí vodoprávní konsens, zasaženo do působnosti obce ve věcech policie zdravotní, poněvadž podle §§ 79, 81 a 88 je to úřad vodoprávní, jemuž přísluší posouditi vodoprávní projekt s hlediska zájmů veřejných, tedy i s hlediska veřejného zájmu zdravotního, kdežto obci výkon policie zdravotní příslušel podle úvodní věty § 64 obec. statutu a shodné s ní úvodní věty § 28 mor. ob. zřiz. toliko v mezích zákonů říšských i zemských, tedy i zem. zák. o vodním právu.

Nemůže-li však jíti o zásah do práva obce na její příslušnost a neuplatňuje-li nijakého práva vodního, jakým jest na př. právo plynoucí z §§ 19 a 36 zák. o právu vodním, neb práva jiného, do něhož by vodoprávním podnikem mohlo býti zasaženo, musilo by její postavení, jakožto procesní strany a spojené s ním právo na opravné prostředky v řízení vodoprávním býti založeno předpisem zákonným. Leč zákon o právu vodním neobsahuje na rozdíl od III. hlavy živn. řádu a na rozdíl od předpisů řádů stavebních žádného ustanovení, jež by obci jako takové postavení strany v konsensním řízení vodoprávním všeobecně propůjčovalo.

Legitimace stěžující si obce k opravnému prostředku v řízení vodoprávním na ochranu veřejného zájmu hygienického nemá tedy v zákoně základu, jak ostatně nss již v nář. Boh. A 327/20 a obdobně pro řízení před nss-em v nálezu Boh. A 10.964/33 byl vyslovil. Odchylné stanovisko nálezu Budw. A 4376, jehož se stížnost dovolává, není po úvahách svrchu podaných s to, aby nss přesvědčilo o správnosti názoru opačného.

Č. 11.814.

Vodní právo. — Železniční právo: I. Opominutí pokusu o smírné řešení sporných otázek v řízení vodoprávním nezakládá podstatnou vadu řízení podle § 6 zák. o ss. — II. Rozhodovati o zřízení služebnosti na železničním pozemku podle § 28 lit. b) vod. zák. přísluší úřadu vodoprávnímu jen za souhlasu úřadu železničního.

(Nález ze dne 27. března 1935 č. 13.335/34.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 2801/23; ad II. Boh. A 9920/32.

Věc: Československý stát (státní správa železniční) proti zemskému úřadu v Praze o zřízení vodoprávní služebnosti na pozemku železničním.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím uložena byla služebnost na železničním pozemku, se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: V roce 1930 zažádal František R., statkář ve V., dnešní zúčastněná strana, u okr. úřadu v Podbořanech o vodoprávní projednání projektu na melioraci pozemků zúčastněné strany. Podle projektu tohoto má hlavní trativod býti veden pozemkem dráhy č. k. . . . a sice ve dně propusti v km 172'0/1 státní dráhy Plzeň—Duchcov.